

alt Fald en Del af Kvindens saaledes forringede personlige Kapitaliseringsværdi.

Jeg skal her anføre blot et enkelt Eksempel paa, hvorledes denne Form for Formuesforholdet mellem Ægtefæller vil komme til at virke i Ægteskabet, samt til Slut paapege nogle enkelte af dens sandsynlige Virkninger uden for Ægteskabet.

Eks.: En Handelsmand, hvis Forretning giver ham netto 400 Kr. Indtægt om Maaneden, lig 4800 Kr. om Aaret, indgaar Ægteskab med en huslig uddannet Kvinde uden Formue. Kvinden kan paaregne en Pengeløn af 30 Kr. om Maaneden, foruden frit Ophold, der for Eks. kan ansættes til 40 Kr. om Maaneden. Hendes maanedlige personlige Kapitaliseringsværdi er da lig Kr. 70, hendes aarlige do. Kr. 840. Manden har i Forretningen indsat en Kapital paa 36000 Kr.; med 4 pCt. Bankrente giver den Sum en Rente paa 1440 Kr. om Aaret, medens Forretningens samlede Udbytte var Kr. 4800 om Aaret. For nu at udfinde Handelsmandens personlige Kapitaliseringsværdi, trækker man den i Forretningen indsatte Kapitals Bankrente (den paa det Sted og til den Tid almindelige Bankrente) fra hele Udbyttet, d. e. 4800 Kr. $\div$ 1440 Kr. = 3360 Kr. om Aaret eller 280 Kr. om Maaneden, hvilken Sum er det Merudbytte, Mandens Forretningstalent har forstaaet at afvinde hans Penge — altsaa Handelsmandens personlige Kapitaliseringsværdi.

Det siger sig selv, at hvis Forretningen delvis er grundlagt ved Laan, fraregnes den omstipulerede Rente af dette, som i mange Tilfælde maaske er højere end almindelig Bankrente, naar Mandens personlige Kapitaliseringsværdi udfindes. Ligesom Laanesummen selvfølgelig ikke regnes med, naar Formuesrenten fastsættes, for af den at beregne den Kvotient, der forholdsvis af Manden skal udredes til de fælles Udgifter.

I det valgte Eksempel forholder altsaa Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi inden Ægteskabet sig som 1 mod 4 (840 Kr. mod 3360 Kr.), medens deres Formuesrente forholder sig som 0 Kr. mod 1440 Kr., eller omsat i det samme Forhold, som den person-

lige Kapitaliseringsværdi = 0 mod 1½ (idet Kvindens personlige Kapitaliseringsværdi her, som den mindste Sum, kan bruges til at udfinde, hvor mange Gange Mandens personlige Kapitaliseringsværdi + hans Formuesværdi udgør denne). For at simplificere Regnskabet var det maaske rigtigst, naar Ejendomsforholdet udfindes, kun at regne med hele Tal, saaledes at mindre end ½ regnes for lig 0 og ½ eller derover lig 1. — I dette Tilfælde blev da Formuesforholdet lig 0 mod 2.

I det her nævnte Eks. kan man endvidere gaa ud fra, at Kvinden helt opgiver sin tidligere Livsgering — at hun med andre Ord stiller hele sin personlige Kapitaliseringsværdi i det nydannede Hjemts Tjeneste. Deraf følger saa, at Manden skal godtgøre hende hendes personlige Kapitaliseringsværdi = 840 Kr. om Aaret eller 70 Kr. om Md. Denne Sum fraregnes altsaa hans egen personlige Kapitaliseringsværdi (i dette Tilfælde helt, se Prgr. 6) Tilbage bliver da, af Mandens personlige Kapitaliseringsværdi Kr. 2520 om Aaret eller Kr. 210 om Maaneden. Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi forholder sig altsaa, — naar den gensidigt forpligtede Erstatning af den ene Ægtefælles ved Ægteskabets Indgaaelse opgivne personlige Kapitaliseringsværdi har fundet Sted — som 1 mod 3. Hertil skal saa paa begge Sider Renten af mulig Formue lægges til, for at faa det endelige Forhold mellem begges hele Ejendom, hvorefter Ægtefællernes Bidrag til de fælles Udgifter skal ansættes. I det her valgte Eks. bliver dette Forhold lig 1 mod 5, idet Formuesforholdet var lig 0 mod 2, og det personlige Kapitaliseringsværdis Forhold lig 1 mod 3.

Af de fælles Udgifter: Kost, Husleje, Lys, Varme, Tjenestehjælp, Vask, Rengøring etc., samt alle mulige Udgifter til Børnene har Manden altsaa at svare de 5 Dele, medens Hustruen har at svare 1 Del.

Enhver, der kender de forskellige i en Husholdning forekommende Udgifter kan regne videre paa egen Haand efter det her givne Forhold (se dog hertil Prgr. 5—6). Ligeledes kan man nemt efter den her angivne Fremgangsmaade opstille forskellige Eksempler, hvor

Ægtefællernes personlige Kapitaliseringsværdi og deres Formuesværdi kan komme til sin fulde Ret, i hvilket som helst Forhold disse Værdier maatte forefindes hos de vordende Ægtefæller (se ogsaa her Paragr. 5—6).

Hovedfordelen ved den her foreslaaede Form for Formuesforholdet mellem Ægtefæller er da den: *At dens Ramme paa en Gang er enkel og fast afstukken, men samtidig saa let forskydelig, at den kan rumme alle tænkelige Variationer af Tilfælde.*

De fleste er nu vel enige om, at Kvindens personlige Indsats i Ægteskabet er saa stor og saa værdifuld, at hun med Rette kan gøre Fordring paa nogen Raadighed over de af Manden erhvervede Penge, eller hans Formue. Men de fleste Forslag til Bestemmelse af denne Raadighed begaar den Fejl, at der intet Hensyn tages til det individuelt meget forskelligt udviklede Menneske i denne. — Og det skønt alle er enige om, at netop Kvindens menneskelige Udvikling i høj Grad kommer Hjemmet og i højeste Grad den kommende Slægt til Gode.

I Traad med dette er det, at de fleste — eller rettere *intet* — af de i den senere Tid fremsatte Forslag til Ordning af de økonomiske Forhold i Ægteskabet, tager noget som helst Hensyn til Kvindens virkelige — højst forskellige — økonomiske Værdi, samfundsmæssigt set, men foreslaar et og det samme for alle. — Saaledes fremsatte Anna Bugge Wicksell paa det 2. nord. Kv.møde Tanken om, at Hustruen skulde f. Eks. have Ret til 5 % af Mandens Fortjeneste som Særeje. Dertil vil jeg bemærke, at denne — og enhver som helst paa Forhaand fastsat — Sum vilde blive jo større Uretfærdighed, enten mod Hustruen eller mod Manden, jo mere den fjernede sig til den ene eller anden Side fra den Sum, der i Følge Hustruens virkelige personlige Kapitaliseringsværdi tilkom hende i Forhold til Mandens personlige Kapitaliseringsværdi — og i Forhold til begges mulige Formuesværdi.

Med Hensyn til Paragraf 4 skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg i mine Forudbemærkninger udtrykte Nødvendigheden af at ordne Formuesforholdet mellem Ægtefællerne saaledes, at det ikke blev